

ÇAĞRI

Bir kuşa kanat olmak benim için lüks sayılır. Olsam olsam o kuşun kanadında bir tüğ kepeği olurum. Sonra rüzgarın etkisiyle savrulup kaybolmazsam havalanır taaa uzaklara giderim.

Hey kuş! hep karadan uc. Denizlerin üzerinden ucma. Çünkü ben sudan çok korkarım. Yaşamın benden zorla aldıklarını deniz benden kolayca alır; geri vermez. Derinlikler hep korkutur beni. Derinliklerdeki muamma, ürkütücü gel-git çılgınlıkları...

Benim yapraklarım çoktan sararmışlar. Yine de onları canlı tutmak için yemyeşil ormanlara, rengarenk çiçeklere bakıyorum. Onların varlığıyla izin verdikleri ölçüde yeşeriyorum. Susuz bile olsam, onlar gibi canlı kalabilmek için başımı daha bi dikiyorum gökyüzüne. Bütün sararmışlığımla meydan okuyorum onlara. Üzerime abansalar bile direniyorum, direniyorum yenilmemek için bu masal aleminde.

Yorgun kollarımın arasındaki de ne? Minik bir papatya. Papatyam benim, o da -benim gibi- solmuş. Oysa daha çok küçük, küçücük. Yavrum, solgun papatyam benim. KIZIM. Kendim sürünürken o düşüyor kaldırıyorum. Kendim nefes alamazken gücüm yok belki ama ona nefes oluyorum. Kendim yaşamıyor onu yaşatmaya çalışıyorum. Kendim uyumuyor onu uyutuyorum. Yemiyor ona yediriyorum. Sakın üzülme küçük çiçek, annen hep yanında olacak. Bizim gibi solgun çiçeklerin üzerine güneş hep doğacak. Yarınlar hep var olacak, olmalı.

Sizler onları soldurdunuz. Üzerine basıp geçtiniz. İzin verin yaşasınlar. Bu çiçekler renklerini gökkuşağından almışlar. Bu yüzden özeller. Sevgiye, ilgiye, şevkate susamışlar. Bütün solmuş çiçekler gibi.

Bu yıl kızım 1. sınıfa başladı. Annesi gibi o da bir Polyanna. Küçük şeyler mutlu etmeye yetiyor onu. En çok babasını seviyor. Onun canına can katan babasını. Tıpkı diğer çocuklar gibi annesiz kalamıyor. Hasta olup ondan uzak kaldığım gecelerde, telefonla ninniler söylüyorum ona. Benim masallarımı dinlemeden uyumuyor. Bu hayatta hiç kimse yalnız kalmasın! Yalnız kalmasın derken, kimsesiz çocuklar misali... Kızımın babası tır şoförü, uzaklara gidiyor. Kızımın duaları hep babası için. Okulunda başarılı bir öğrenci. Öğretmenini seviyor ona saygı gösteriyor. Kızımın başarısında öğretmenin rolü çok büyük. Saygıdeğer öğretmenimiz Füsün Hanım seni çok çok seviyoruz. İyi ki varsınız. Küçük papatyamın masasının üzerinde şu notu buldum: “Anneme ve babama;

Canım anneciğim ve babacığım. Biliyorum ki beni zorla büyüttünüz. Annem ve babam ikinizi de çok çok çok seviyorum, hatta o kadar çok ki daha bütün sınıflarını göremediğim kocaman okulum kadar.

Beni hastaneye götürüyorsunuz. Bende size yaşlanınca bakacağım. Size teşekkür ederim. Yanaklarınızdan tükürüklü operim. Görürsünüz okula kendim gideceğim. Genç kız olacağım. Doktor oldum bile.” (Meleğim, hep beni böyle mutluluktan ağlat.)

Küçük papatyamla birlikteyiz. Bekliyoruz ki yağmur yağsın. Yoooo çok değil, sadece bir yağmur damlası yeter bize. O da küçük papatyam için. Ben susuzluğa alıştım. Buna dayanabilirim. Ezilmek, kırılmak, incinmek... Bunlar benim hiçte yabancı olmadığım kayramlar ama küçük papatyam? O bunları bilemez. Yorgunluğun ve sararmışlığın nasıl can yaktığını bilemez. Bilmesin.

Durun, koparmayın solmuş çiçekleri. Onlar ayrı otları değiller ki. Onlarında sizin gibi yaşama hakkı var. Hatta sizden daha da çok.

Hep uzaklara bakıyorum. Geceleri evrenin derinliklerini seyrediyorum. Adeta arşa çıkıyorum. Gecenin bu ıssız karanlığı uyutuyor sizi. Bense o derin karanlıklar içinde, spot ışıklarının aydınlattığı bir alemin görüyorum. Bana yaşamın sırlarını anlatıyor. Sonsuzluğun var oluşundaki sırrı çözüyorum. Geceleri sessiz bir telaş içinde alem. Evrenin derinliklerinde

yaşam çok güzel. Yıldızlar, ay, göktaşları hepsi can dostu birbirinin. Gülüşmeler, mutluluk çığlıkları, eğlence sesleri geliyor kulağıma. Siz duyuyor musunuz? Hayır. Sizler bu sessiz çığlıkları duyamazsınız. Yanı başınızdaki solgun çiçekleri bile göremeyen sizler, evrenin karanlığındaki o heybeti nereden göreceksiniz? Göremezsiniz. Belki, bir gün bu solmuş çiçeğin kokusu gelir burnunuza.

İşte o an...

Çağrı!

Bir günlüğüne solmuş bir çiçek olur musunuz?

—